

LÁSKO MÁ NEKONEČNÁ

ALDO NOVE

ALDO NOVE

LÁSKO MÁ
NEKONEČNÁ

Prolog

Říjen 2000

Firma, která mě zaměstnává, je mezi třemi nejúspěšnějšími podniky v Itálii, pokud jde o zařízení pro bary, cukrárny, zmrzlinářství, lahůdkářství, masny, obchody s potravinami či se zbožím pro malé nebo střední zásobování.

Moje společnost vlastní patřičné *know-how* vzhledem k více než čtyřiceti letům zkušeností v oboru a rozvíjí se na ploše třiceti dvou tisíc metrů čtverečních, z čehož je dvacet jedna tisíc metrů čtverečních zcela zaplněných, a tisíc sedm set metrů čtverečních slouží kancelářím a prodeji s vystavenými kusy.

Má firma je složena z osazenstva kolem devadesáti kvalifikovaných a spolehlivě připravených zaměstnanců s věhlasnou prodejní sítí mezi autorizovanými prodejci a maloobchodníky ve všech hlavních větších městech v Itálii i v zahraničí.

Produkty z naší společnosti mohou pokrýt veškeré obchodní nároky ohledně nábytku, který byl vyroben z materiálu první jakosti a za výhodných nákladů, což se stává díky nepřetržitému technologickému zdokonalování, tedy díky chtěné a sledované obnově napříč restrukturalizací různých výrobních procesů pro zlepšení a zvýraznění konečného výsledku se vším všudy.

Výrobky z našeho podniku neobsahují freony.

Jsou to halogenderiváty uhlovodíků. Nejsou toxické, ale jedná se o skleníkové plyny dvacetisíckrát účinnější než oxid uhličitý, a protože jsou chemicky netečné, zasahují ozónovou vrstvu ve stratosféře, kde se v nich obsažený chlór vypouští, následně se cyklickou reakcí rozkládá ozón a způsobuje zeslabení clony, která chrání pozemský život od ultrafialových paprsků.

Výroba freonu a jeho používání (například ve sprejích, ledničkách nebo v umělé hmotě šířené jinými společnostmi) byly silně potlačeny skrze Vídeňskou úmluvu, která vešla v platnost v r. 1985, a potom taky kvůli Montrealské dohodě z r. 1987.

Já tady pracuju od prvních únorových dní roku 2000. Absolvoval jsem minulý rok, mám dvacet osm let a už jsem pracoval různě. Přesná náplň mojí práce je prodávat nádoby pro ryby.

V kádích pro ryby z mé společnosti je už jednoduše znát výsledek nejnovějších technologických postupů a průmyslový pokrok, což má podíl na inovacích ve vzhledu i v součástech, které má firma sleduje coby trendy už dlouho s velkým nasazením a vytrvalostí.

Nádrže, které prodávám, jsou výhradně a celé vyrobeny z nerezové oceli Aisi 316 a odpovídají evropským normám na hygienu, bezpečnost, ekologii a praktické využití. Návod k používání znám a poslední měsíce jsem se ho naučil nazpaměť.

Nádoby, co prodávám, mají neelektrické součásti na podstavci s nejvyšší možnou bezpečností pro užívání, jsou s kontrolkou teploty

přes snímač tlaku vedoucího do kondenzátoru a s výchozími trubicemi na ochlazování spojenými s chladicím zařízením zakončeným oddělenou termostatickou pojistkou.

Nakupujícím však mohu dodat pouze samostatnou nádrž nebo i spolu s nohami jako podstavcem. Modely se zakřivenými a zahřívanými skly, otevíratelnými až dolů, s předním vodotěsným dílcem. Případně ještě nerezové držáky na nože nebo odpadní jímky vybavené nerezovým filtrem.

Jmenuju se Matteo.

Narodil jsem se 12. července 1972.

Ze svého života mám čtyři věci, které bych rád řekl.

První věc

Děvčátko, 1982

V protějším domě žilo jedno děvčátko.

Ta holčička se dívala na náš dům odnaproti ze svého, a tak jsme v těch dvou domech byli my a ona jako děti. Měla deset let, i já s Filippem 10. Já a Filippo jsme se na ni dívali a ona se na nás taky dívala. Vždy večer. Večer přicházel příliš pozdě, celé ty dny jsme já a Filippo trávili hraním ve velmi rychlém tempu. Chodili jsme taky na pláž. S kolem. Hrávali jsme si na to, kdo bude první u kiosku se zmrzlinou.

Já i Filippo jsme se s ní chtěli zasnoubit.

To děvčátko mělo oči, které se na vás dívaly ze všech stran, a Filippo tvrdil, že se dívají na něho. Já jsem se ale na tu dívku taky díval a viděl jsem, že se dívá na mě, protože si chtěla vybrat právě mě. Myslel jsem si, že jsem nějaká postava z amerického filmu. Večer jsem měl jako automobil a jezdil jsem tu holčičku vyzvedávat. Chodili jsme jako do salónu pít pivo a dívali jsme se navzájem do očí v tom autě.

Filippo říkal, že měl kočár a bral dívenku, aby s ním bydlela na zámku plném drog od Myšáka Mickeyho.

Filippo měl komiks s Myšákem Mickeym s úplně prvním příběhem, s tím dlouhým o tom, jak byl na zámku, co v něm všude byly drogy. Tam se všechno zdálo být plné výmyslů nejrůznějšího ražení, ježto se jednalo o druh drogy, který Pete posílal dovnitř zámku přes takové trubky, aby zakryl fakt, že on a ještě další dva byli schovaní pod zámek, aby se podělili o lup z jisté krádeže, zatímco každý z nich kouřil cigarety všech značek!

Filippo říkal, že v tom zámku bude jednoho dne bydlet s holčičkou on a taky se čtyřmi sty nebo pěti sty milióny, aby mohl každou sobotu uskutečnit cestu mimo Evropu.

Já bych se jel s dívenkou podívat do Japonska.

Filippo by zase jel do Egypta, aby viděl Nil, kde by se s holčičkou na loďce drželi za ruku.

I já bych jí držel za ruku a koupil bych jí nanuk Calippo.

Když jsem se poprvé zamiloval, Calippo stálo dvě stě lir.

Jednou Filippo snědl tři tyhle vodovky jednu za druhou.

Já jsem ale neměl peníze, tak jsem si koupil jen jednu a ještě jinou zmrzlinu.

Ta druhá už mi tolik nechutnala, ale vzal jsem si ji, protože když měl Filippo tři nanuky, já jsem měl dohromady aspoň dva.

A jednou, když jsem zase peníze měl, jsem si koupil dva pohárky Nonno a jeden pohárek Smeralda. Filippo umíral závistí a tentokrát si koupil on jen jedno Calippo a ještě jiný nanuk. Věděl jsem, že Filippovi ten druhý taky tolik nechutná, ale předstíral, že i ten si užívá se stejným potěšením, aby nešlo poznat, že jí méně zmrzliny než já.

Jindy jsem měl zase čtyři sta lir a Filippo nic.

Mohli jsme si tedy vzít dvě Calippa, dohodli jsme se ale, že koupím pohárek Smeralda, a Filippo z něho snědl sněhovou pusinku s takovým druhem marmelády, která je na dně zmrzliny.

V naší skupině dětí byl nejlepší ze všech v jedení zmrzlin Gianni, který kradl peníze ze šuplíku své babičce. V jejím šuplíku totiž byly peníze pohozené jen tak volně, Gianni jich proto vždycky vzal plnou hrst, babička si toho nevšimla a on mohl koupit zmrzlinu pro všechny.

Jednou to ale jeho máti zpozorovala a procházela se zrovna po pláži, kde měl Gianni v ruce dva kornouty a já s Filippem Calippo.

Mamka se ho zeptala, kde vzal peníze na nanuky, a věděla taky, že Gianni vzal kornouty i Calippa pro mě a pro Filippa. Proto jsem promluvil, abych ho zachránil, a řekl jsem, že jsem to všechno zaplatil já a že nám na ně dal peníze můj tatínek, abych všechny tohle odpoledne pozval na zmrzlinu, jenže Gianni celý zčervenal a já jsem koktal. Tudíž na to Filippo řekl, že jsme peníze našli položené a zapomenuté na pláži blízko skály se zábradlím.

Na celé pláži byla jen jedna skála, o kterou se bylo možno opírat.

Všichni se tam chtěli aspoň na chvíli opřít, a jelikož já s Filippem jsme byli jen děti, nikdy se nám tam nepodařilo posadit se a pustit se do řeči, protože útes byl plný opírajících se dospělých.

Tak jsme tedy chodili mluvit o ufo ke kiosku.

A dívali jsme se do nebe a čekali, až přijde večer.

Gianniho matka nakonec řekla: ty jsi ty peníze ukradnul babičce, za to tě dám teď do pasťáku. Skončíš v pasťáku se všemi zlodějskými dětmi, co jsou tam z celého světa zavřené.

Mně se z toho třásly nohy, Gianni odhodil kornouty na zem a křičel: do pasťáku nejdu, abych skončil zavřenej s vrahy. Ale ano, půjdeš, řvala zase jeho máma.

Nakonec jsme všichni vyhodili zmrzliny na zem a rychle jsme utíkali pryč. Běželi jsme směrem k silnici, dokud se proti nám neobjevil Gianniho otec, který uháněl za námi a říkal: rozbiju ti tlamu, ty zloději.

Poněvadž jsem byl ze všech nejpomalejší, viděl jsem v určitém bodě, že první byl Gianni, druhý Filippo a třetí nerozhodně já s otcem Gianniho vedle sebe.

Přestal jsem teda běžet, páč nemělo smysl, abych utíkal, a protože tehle závod byl pro věc, kterou ukradnul Gianni.

Odrhl jsem se od skupiny a zmizel blízko k zaparkovaným autům, abych se kochal tou podívanou. V jistém okamžiku se dostal Filippo do vedení a Gianni vykřikoval: ne, tati, ne, potom ti to vysvětlím. Vzhledem k tomu, že Filippo a Gianni byli bratřenci, neměl Filippo důvod ustát, jelikož Gianniho otec byl jeho strýčkem a udeřil by také jeho, ale mě ne. A tak Filippo, Gianni a jeho otec pokračovali v běhu po mořském pobřeží.

Zůstal jsem stát opřený o moc hezké auto značky Simca 1 000, všude svítilo plno slunce, ztěžka jsem popadal dech a byl jsem šťastný, že tentokrát tu nebyli moji rodiče, jinak by mě taky ztloukli. V jistý moment měl Gianniho otec paže silně napnuté jako Mennea¹, který se snažil dostihnout Gianniho a který už teď belhal jako někdo, kdo zrovna přestává běžet, zatímco Filippo najednou odbočil na nějakou pláž a dočista se vytratil.

A já jsem si zatím připadal stejně jako v E. T., když pojednou Filippo s Giannim skončili s běháním po normální ulici a místo toho jako by se vznesli do vzduchu a Gianniho otec se je snažil zachytit rukama, přičemž skákal jako pitomec, ale nikomu z nich to nevadilo, protože chtěli tam, kam chtěli oni, a odletěli jako na kosmické lodi, načež Gianniho otec jen nadával a celý rudý se díval do nebe, jak Filippo a Gianni mizeli ke slunci, které sálalo tohle léto až přespříliš. Trávil

¹Pietro Paolo Mennea (1952–2013) – italský běžecký atlet, olympijský vítěz a držitel rekordů, jinak také politik a esejista.

jsem ho u strýce a tety, abych měl prázdniny, dokud mě můj otec nevzal zpátky domů, abych začal znovu chodit do školy.

Kapitán Straker by přišel z vesmíru, aby Filippa a Gianniho zachránil vesmírnou lodí ve tvaru zubní pasty s příchutí jahod s Kačerem Donaldem.

Nakonec by zařadili plnou rychlost a odletěli by na základnu S. H. A. D. O., aby mohli jít nanuky Calippo s kosmicky oblečenýma ženskýma s fialovýma a růžovýma parukama dřívě, než by nastala invaze létajících talířů ohrožující existenci života na Zemi a jeho stejně přirozený vývoj.²

Straker by totiž udělal z Gianniho a Filippa šéfy raketové flotily a společně by se dívali do tváře Červené smrti³ při poslechu písně *Hypnotic Reality* od Rockets se zpěváky s plešatýma hlavama a taky ostříbřenýma včetně jejich rukou!

A Filippo s Giannim by se na mě z vesmírného prostoru koukali, jak mi končí prázdniny o samotě. Potom však Gianniho jeho otec v jistý okamžik vytahal za uši a řekl mu: ty zatracený zloději, zasloužíš si tohle, a vlepil mu facku doprostřed obličeje tak silnou, až se mi zdálo, že jsem ji dostal i já, a i když to od zaparkovaného auta Simca 1 000 byla vzdálenost asi 100 metrů, stejně jsem slyšel zvuk toho doléhajícího lepance.

Zkrátka čas tehdy běžel nekonečně.

² Myšlen je zde italsko-britský koprodukční film *Ufo* z r. 1974.

³ Zřejmě odkaz na nějakou postavu nebo úkaz v tom samém filmu.

- - -

Když už zbývaly jen tři dny do konce prázdnin, dívali jsme se od té doby skoro každý den v sedm večer přes okno na holčičku.

Byla tak překrásná, že jsem nikdy nic tak hezkého ještě neviděl nebo se mi to aspoň zdálo, jak se ostýchavě dívala z pozadí červeného závěsu a byli jsme tam oba, já i Filippo, jenže on byl více nestoudný a stál přímo naproti.

Takže v sedm deset Filippo otevřel okno, vyšel přímo na balkón a bylo vidět, že děvčátko zůstalo udivené. Ona měla okno vysoko a dívala se na nás zase postavená na židli, aby mohla vysledovat, jak jsme se dívali na její havraní copánky.

Já jsem mu řekl: ne, nepřeháněj, co to děláš, teď ne, no tak Filippo. Tak jsem to pověděl a řval jsem slabým hlasem, aby mě děvče z okna od protějšího domu neuslyšelo, a jak naschvál se to všechno semlelo, takže Filippo zamával rukou na pozdrav a i já jsem vyšel na balkón, a v ten moment děvčátko slezlo ze židle a zůstalo stát po boku té židle. Pak bylo vidět jen její hlavu, jak čouhá s pohledem na jinou část dvorku, kde my s Filippem na ni pořád čučeli.

Byli jsme tedy na balkóně ve dvou, já a Filippo, a rozčilení, protože jsme se úplně vystavili, a tudíž jsme se prozradili.

Poprvé, když jsem se prozradil, to bylo, když jedna má kamarádka ve druhé třídě na základce neměla nikdy čtverečkový papír a já jsem jí ho pořád půjčoval, dokud jsem jí jednoho dne nedaroval celý sešit. Ona si ho vzala, dala si jej do aktovky a řekla, že byla moc ráda, že jsem jí ho dal zrovna já. Já jsem ovšem předstíral, že jsem si hrál

s pravítkem, a řekl jsem jí, že jsem jí ho daroval proto, protože jsem měl spoustu bloků s čtverečky, poněvadž jsem jich měl plný přímo celý dům a nevěděl jsem, co s nimi dělat, ale že to bylo poprvé, co jsem něco takového někomu dal, a proto jsem se odhalil jen z půlky. Ta holka se jmenovala Cristina Maretti a měla moc hezké ruce s fialovým prstýnkem.

Mně se zdá, že jsme ten den zůstali od sedmi hodin a deseti minut až do osmé večer v tichosti opření o balkón, abychom se dívali na holčičku, zatímco se všechno stávalo jaksi tmavějším a bylo cítit vůni pizzy a písku, moře a taky motorek, které projížděly, dokud nenastala taková tma, až už nebylo vidět hlavičku děvčátka a nebylo už možné nic rozpoznat a já ani Filippo jsme nevěděli, jestli tam vlastně ještě byla anebo už ne, a proto jsme odešli jíst pizzu.

Pizzy od moře byly s ančovičkami nebo se šunkou nebo se jednalo o typ Margherita a Filippův otec byl moc našťvaný na politiku, jak komunisti prohráli a křesťanští demokraté vyhráli, proto odděloval kousky okrajů pizzy rukama a já jsem byl spokojený, protože moje máti ne, jelikož byla křesťanská demokratka a jedla všechno vidličkou tak jako můj otec, kdežto u moře s Filippem a jeho rodiči jsem pizzu Margherita musel jíst rukou, i když kupříkladu biftek taky i oni jedli jenom vidličkou.

Komunisti jedli vždycky pizzu rukama a nešetřili nadávkami, nechodili v neděli na mši a poslouchali americkou muziku stejně jako Filippův otec. Křesťanští demokraté oproti tomu jedli pizzu vidličkou a říkali nanejvýš zatracená káčo hloupá nebo proklatě, k čertu nebo hergot, kdežto Filippův otec říkal i krávo či svině nebo zkur... debile a moje máti neměla ani jednu desku, protože žádnou hudbu

neposlouchala – jen tu, která hrála v kostele při mši. Já jsem pomýšlel na to, že až budu velký, tak budu taky komunistou, ale na mše budu chodit i přesto, protože farář, pokud bys na mši nepřišel, by tě nakopal do zadku, a zatímco jsme jedli, Filippův otec povídal, že Andreottiho⁴ ať si sežerou, ať je odkudkoli, a já jsem myslel na tu holčičku, jestli ocenila, že Filippo byl tak statečný, že se nechal vidět před oknem, nebo si myslela, že Filippo byl až příliš opovážlivý a že zrovna nemusel vyjít na balkón, aby se na ni mohl dívat, jak udělal ten večer, páč by už taky nemusela zítra přijít a víc už se na nás nedívat.

Pak vzal Filippův otec dort Saint-Honoré a dal ho na stůl, přestože já jsem ho nedojedl vzhledem k tomu, že jsem chtěl raději kornout zmrzliny Atomic, o který jsem si požádal, ale už jej neměli, alespoň jak říkala Filippova máma, a proto jsem šel do pokoje s Filippem mluvit o D. D. Jacksonové, kosmické to zpěvačce, aniž bychom poklidili stůl.

D. D. Jacksonová byla dívčí variantou kapely Rockets a Rockets byli oblíbenou skupinou nás dětí, dychtícími po seriálu Vesmír 1999.

Ve Vesmíru 1999 byla Maja nejhezčí ženou na světě, která se stávala jaguárem, mezitímco Rockets vydávali desky, mezi nimiž byl na obalu jedné z nich bůh s vousy uprostřed vesmíru.

Když měli nějaký koncert, Rockets se spouštěli na pódium v takových velkých krychlích a odřezávali je z řetězů laserovými paprsky, při tom zpívali písničky o asteroidech a pak zpěvák posílal paprsky mezi diváky na rozdíl od D. D. Jackson, která neposílala nic.

⁴ Giulio Andreotti (1919–2013) – italský politik (křesťanský demokrat), spisovatel a žurnalista.

V provincii Varese, kde jsem bydlel, byla jedna holčička, která se stavěla do okna, aby napodobovala D. D. Jackson, pouštěla nahlas gramofon a pohybovala se, jako by byla vesmírná loď, která přilítá do galaxie lásky a tančí při tom.

Ta dívenka byla dcerou trafikanta a četla romány s fotografiemi herců, kteří se líbali a hašteřivě se bavili u krbu.

A to děvčátko mělo panenku Barbie s mačkáacími zády, na které když jste zatlačili, pozdravila zdvihnutím ruky.

Filippovi se líbily písničky, které slýchával v televizi, a chtěl je přezpívat.

Chtěl se taky stát Minem Vergnaghim, zpěvákem, který vyhrál festival v Sanremu s jednou písničkou s názvem Milovat.

Já jsem se zase chtěl stát skupinou Kraftwerk a těmi lidskými roboty, kteří mě tak trochu strašili, a Filippo si ze mě dělal srandu a říkal, že jsem robot. Totiž v té době byli v módě roboti všech typů a já jsem ještě jednoho měl od té doby, co jsem byl menší, s planetou Saturn v jeho břicho, a ta se hýbala osvětlená uvnitř takového okýnka s pružinami.

Jiný robot, kterého jsem měl, byl černý, byl na dálkové ovládání s galaktickými zvuky a nechal jsi ho kroužit po pokoji, dokud nenarazil na stůl a nespádnul.

Posílal jsem ho na cestu vždy u své babičky, když spala, a ona slyšela zvuk planet, které se otáčely uvnitř vesmíru, a byla pak vždycky vyděšená a myslela si, že to byl můj dědeček, který se vrátil z jiného světa, aby si z ní udělal legraci. Moje babička pak prudce vstala, aby pohledala růženec. Jednou dokonce na robota šlápla a rozbila ho. Jasně, že o nic nešlo, ale tak jsem o něj přišel.

Filippo říkal, že je třeba dávat si pozor na lidi, když se s nimi poznáš, jestli jim náhodou nevyjde z hlavy bílá tekutina, což znamená, že to jsou roboti a před nimi se můžeš bránit jen gigatónickým paprskem vypáleným proti nim, protože neexistuje robot, který by umřel normálním výstřelem; musíš ho úplně rozložit jako v tom filmu, kde je jeden plešatý herec na dalekém západě s názvem Svět robotů.

V tom světě byly ty bytosti roboti s bílou tekutinou prýstící jim z hlavy.

Pak se zbláznili a všechny vyhubili.

Já jsem ten večer šel spát a přemýšlel jsem, že kdybys byl robot a byl bys zamilovaný, dokud by tě nestřelili tím gigatónickým paprskem do hlavy, zůstal bys zaláskovaný navždy, jelikož to byla skutečná láska, jakou jsem jako robot cítil k té holčičce, která se dívá.

- - -

Láska je, když vidíš nějakou holčičku a přijde na tebe chuť hrát si na loutku, abys ji rozesmál, anebo když jsi v kostele a ona se otočí a rozbuší se ti srdce jako bys běhal hodinu a půl a svatý otec by mohl klidně začít u oltáře klít, ale ty si toho vůbec nevšimneš, jak se tolik jenom díváš, jestli se děvčátko otočí, jako že jinak je láska dospělých mnohem vážnější, protože rozbíjejí talíře a dělají děti.

Láska je, když se ti rozbilo kolo a ty se zastavíš, abys opravil duši a očistil ji, abys na ni mohl nalepit červenou záplatu, a zatímco ji nafukuješ, přichází k tobě dívenka a najednou už nejsi schopný pumpovat, a tak se s ní dáváš do rozhovoru o nějakém televizním pořadu, o němž už si vlastně skoro nic nepamatuješ, jenže oči té